

TESTIMONY ID: 336

AGE: 51

AGE RANGE: 51-55

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Poltava region

OCCUPATION STATUS: Never occupied

FORCIBLY DISPLACED: no

EDUCATION: Secondary specialized education

DATE OF TESTIMONY: 2022-06-12

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

Morning, February twenty-fourth. My alarm on my phone is set for seven in the morning. In the evening, everything was as usual: dinner, talking with children, news on Instagram, movies on TV. I will never forget that morning, I often remember it even now. My son woke me up at about six in the morning. I couldn't immediately understand what happened, but his words: "Mom, the war has started, wake up! [CITY1], Kyiv are being bombed. Gather your documents!" These words were reflected in my heart. I was in a kind of shocked state, as if it was all unfolding in a dream. You can't believe it and you can't accept it. You don't know what to do next, where to call, who to consult, where to run. I have been a widow for almost three years now. My husband died in a road accident. I have a son and a daughter. I am trying to get used to it and learn to live in a new way. I need to take care of children, teach them, be both a mother and a father. I really wanted my husband to be around, especially in such difficult times. I didn't go to work that day, my son didn't go to university, my daughter didn't go to school. We all stayed at home. No one could believe in this horror. Many of our acquaintances gathered and went somewhere: abroad or to the west of Ukraine. We didn't go anywhere. My son did not even want to hear about leaving for the West, and I would not leave him. From the end of February and all of March, I lived in constant fear. The TV practically did not turn off. We listened to all the news in the hope of hearing about the end of this horror. My son was balanced, calm, or simply did not show what was happening in his heart, in his soul. My daughter, who is 10 years old, installed many different applications of sirens and air alarms on her phone. Constantly reads everything and tells us in which areas of anxiety and what happened. First we went to the storage room, then we sat in the bathroom, and now in the corridor. After the first rocket attacks, we realized that this is a reality that we all have to get used to and adapt to. In April, a

cousin came to stay with her family. They left the city of [CITY2] on time, having lived in the basement for a month. When the power supply was turned off and heavy shelling began, they decided to go to [CITY3]. Now I go to work, my son is taking exams, my daughter has finished the fourth grade. She was very upset, as were her classmates, that they did not have a holiday of the last bell. Every day I dream of hearing the good news that the war is over, that we have won. War is such a terrible word. Never should have thought that it would start like this. The war interrupted the peaceful life of the Ukrainian people. She crawled into every home, into every heart, into every soul. How much unbearable pain she brought, how many tears were shed, how many lives were taken! We pray for our victory, we are infinitely grateful to our defenders, our heroes. The soldiers who died in this bloody war, the war between good and evil, are in our hearts, in our memory!

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 336

ВІК: 51

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 51-55

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Полтавська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ: Не були окуповані

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Ні

ОСВІТА: середня спеціальна

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-06-12

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВОЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Ранок, двадцять четверте лютого. Мій будильник у телефоні налаштований на сьому ранку. З вечора все було, як і завжди: вечерея, розмова з дітьми, новини в інстаграмі, кіно по телевізору.

Той ранок ніколи не забуду, часто згадую його і зараз. Мене розбудив мій син приблизно о шостій ранку. Я одразу не могла зрозуміти, що трапилось, але його слова: "Мама, почалась війна, прокидайся! Бомблять [MIST01], Київ.. Збирай документи!" Ці слова відбилися у моєму серці. Я знаходилася в якомусь шокованому стані, наче це все відбувається уві сні. Ти не можеш у це повірити і не можеш прийняти. Не знаєш, що треба робити далі, куди дзвонити, з ким порадитись, куди бігти.

Я вже майже три роки, як вдова. Мій чоловік загинув у ДТП. Маю сина та доньку. Намагаюсь звикнути та навчитись жити по-новому. Мені потрібно

підкуватись про дітей, навчати їх, бути і мамою, і татом. Дуже хотілося, щоб чоловік був поруч особливо у такі тяжкі часи.

У той день на роботу я не вийшла, син не пішов до університету, дочка до школи. Усі ми залишились вдома. Ніхто не міг повірити у це жахіття.

Багато наших знайомих збиралися і виїжджали хто куди: закордон чи на захід України. Ми нікуди не поїхали. Мій син не хотів навіть слухати про виїзд на захід, а я би не залишила його.

З кінця лютого і увесь березень я жила в постійному страху. Телевізор практично не вимикався. Слухали усі новини у сподіванні почути про кінець цього жаху.

Син був урівноважений, спокійний, або просто не подавав виду, що в нього відбувається у середині, у душі. Донька, якій 10 років, встановила собі на телефон багато різних додатків сирен, повітряних тривог. Постійно все читає і нам розповідає, у яких областях тривоги та що сталося. Спочатку ми ходили до сховища, потім сиділи у ванній кімнаті, а тепер у коридорі. Після перших ракетних обстрілів зрозуміли, що це реальність, до якої треба усім нам звикати та підлаштовуватися.

У квітні до нас заїхала переночувати двоюрідна сестра зі своєю сім'єю. Вони вчасно виїхали з міста [MISTO2], проживши місяць у підвалі. Коли вимкнули електропостачання і почались сильні обстріли, вирішили поїхати до [MISTO3].

Зараз я ходжу на роботу, син складає екзамени, донька закінчила четвертий клас. Вони була дуже засмучена, як і її однокласники, що у них не було свята останнього дзвоника.

Кожен день мрію почути гарну новину, що війна скінчилася, що ми перемогли.

Війна – яке страшне це слово. Ніколи не мола подумати, що вона ось так розпочнеться.

Війна обірвала мирне життя українського народу. Залізла в кожен дім, у кожне серце, у кожную душу. Скільки нестерпного болю вона принесла, скільки сліз пролито, скільки життів забрано!

Молимося за нашу перемогу, безмежно дякуємо нашим захисникам, нашим героям. Воїни, які загинули у цій кровопролитній війні, війні добра зі злом, у наших серцях, у нашій пам'яті!..

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.